

nogle Tilføjelser, som det i Tidens Løb har vist sig, at det var hensigtsmæssigt at gøre, og som til Dels have skaffet sig Indpas i Tingets Praksis og saaledes ere befundne hensigtsmæssige. Jeg skal ikke, især nu, da Tiden er saa knap, indlade mig paa at gennemgaa de foreslaaede Forandringer og Tilføjelser i Enkelthederne. Udvalget har i de Bemærkninger, hvormed det ledsager Forslaget, søgt at lette ærede Medlemmer en Sammenligning mellem vort Forslag og den gældende Forretningsorden, og samtidig have vi anført de vigtigste af de foreslaaede Realitetsforandringer og Tilføjelser. Jeg antager at turde gaa ud fra, at ærede Medlemmer have gjort sig bekendte med disse Bemærkninger, og at det saaledes ikke vil være nødvendigt for mig her ved denne Lejlighed at gennemgaa disse Enkeltheder. Jeg skal derfor indskrænke mig til paa Udvalgets Vegne at anbefale det foreliggende Forslag til Vedtagelse af Tinget.

Det. Hansen: Der er jo i Forslagets § 2 kommet en ny Bestemmelse ind, som er ret udførlig motiveret i Bemærkningerne. Jeg sigter til det sidste Stykke i § 2, hvor der staar, at et Medlems Valg anses for gyldigt, saalænge det ikke er kendt ugyldigt af Tinget. Dette er et Spørgsmaal, som har været Genstand for Diskussion blandt andet mellem den ærede Ordfører og mig, ved forskellige Lejligheder, og den ærede Ordfører har for haft Lejlighed til at fremsætte den Teori, som han nu vil give Form i Forretningsordenen. Jeg tror, at den hverken er korrekt eller heldig. Det siges i Bemærkningerne, „at det er Valget og dette alene, der gør en Mand til Rigsdagsmand“, og saa staar der, „og at følgelig den, der møder med sit Valgbrev maa respekteres som Rigsdagsmand, saa længe hans Valg ikke er kasseret“. Sa, det er rigtigt nok, at et Valg gør Manden til Rigsdagsmand, men vel at mærke kun et gyldigt Valg. Et ugyldigt Valg gør ikke nogen Mand til Rigsdagsmand; derfor staar det jo i Grundloven, at det er Tinget selv, der afgør Gyldigheden af sine Medlemmers Valg. Men nu har Udvalget paa en Maade villet vende op og ned paa det og siger: Et Medlems Valg anses for gyldigt, saalænge det ikke er kendt ugyldigt af Tinget. Naar Tinget ikke positivt gaar hen og kasserer et Valg, saa er det Medlems Valg gyldigt. Der er den praktiske Forskel i den Maade at stille Tinget paa, og den Maade, hvorpaa Sagen hidtil har staet, at for at faa et Medlemsvalg kasseret udskræves 1 over Halvdelen af dem, der stemme. I Henhold til § 40 i det For-

slag, der foreligger, anses et Forslag kun som vedtaget, naar der er afgivet flere Stemmer for end imod det. I det Tilfælde altsaa, at der er Spørgsmaal om Gyldigheden af et Medlems Valg, saa er Stillingen nu den, at afgives der lige mange Stemmer for og imod, er Valget ikke godkendt, og saa er den paagældende ikke Landstingsmand, saa bliver Valget kasseret. Efter den Maade, hvorpaa Udvalget stiller det op, udskræves der i hvert Tilfælde en Stemme mere for at kassere Valget; naar det ikke naas, er han vedblivende Rigsdagsmand. — Dernæst kan man jo ogsaa tænke sig, at Sagen paa forskellige Maader kan blive trukket ud, eller at der ikke bliver givet Tinget Lejlighed til at stemme mod Gyldigheden af et saadant Valg. Jeg tror derfor, at selv om der maa siges at maatte være nogen Uklarhed til Stebe med Hensyn til, hvorledes Stillingen er i den Mellemtid, der gaar hen mellem Valget og Godkendelsen i det paa gældende Ting, gøre vi bedre i at blive staaende ved det, som nu har bestaaet i en halv Mennekealder eller mere uden at give Anledning til nogen Ulempe, og at vi ikke bør følge den ærede Ordfører i den Teori, som han har opstillet, og som har ført ham til det Forslag, her ligger for.

I øvrigt skal jeg udtale, at dette Udcast til Forretningsordenen vist er udarbejdet med stor Omhu. Enkelte Bestemmelser synes jeg dog ikke rigtig om, men det er vist nok ikke ny Bestemmelser. Der staar f. Eks. i § 37, at „Bifalds- eller Mishagsytringer af Tingets Medlemmer anses som stridende mod god Orden.“ Jeg synes, at det kunde være ganske livligt en Gang imellem, om der blev raabt „Hør“, ja, selv om ogsaa lidt Mishag blev givet til kende. Jeg synes, at det er urimeligt, at dette virkelig skal stemples som stridende mod god Orden, men det har jo været saaledes fra gamle Dage, at det har været stridende mod god Orden her i Landstinget, saa det kunne vi vel finde os i. — Derimod mener jeg, at det kan være meget generende for samvittighedsfulde Medlemmer, hvad der staar i § 44: „Naar et Medlem er forhindret fra at møde i Tinget, anmelder han sit Forsald for Formanden.“ Vil det sige, at naar man en enkelt Dag er forhindret fra at møde, hvis man pludselig faar Forsald, saa skal man sørge for at faa et Ekspresbud ud til Formanden og melde sit Forsald? Det er der vist nok intet af Tingets Medlemmer, der falder paa at gøre nu. Formodentlig er Meningen den, at naar der indtræder et Forsald, som kan ventes at ville være en noget længere Tid, flere Møder, saa bør det meldes til Formanden; men at man, blot